

Una mort digna

Xavier Novell, bisbe de Solsona

Després de presentar-vos i recomanar-vos el darrer document de la CEE sobre l'acolliment, la protecció i l'acompanyament de l'etapa final de la vida, que podreu trobar aquest cap de setmana a la vostra parròquia, em proposo una reflexió breu sobre allò que serà el centre del debat i de la justificació de la llei de l'eutanàsia i del suïcidi assistit que s'està tramitant. Tota la justificació d'una llei que permeti l'eutanàsia –procurar la mort a petició del malalt en determinades condicions de malaltia crònica o irreversible– i el suïcidi assistit girarà entorn al concepte d'una mort digna. Es discutirà sobre: la dignitat de la vida i de la mort, sobre la qualitat de vida i sobre la llibertat com a indicador d'una vida i d'una mort digna. Vivim en un món individualista i utilitari que pensa que la dignitat té a veure amb la utilitat –si serveixo per a alguna cosa– i amb la llibertat absoluta –capacitat de fer el que em sembli–. Alimenta aquesta perspectiva: l'ocultament de la realitat de la mort, el creixent problema de les malalties degeneratives, la solitud de molts ancians a causa dels conflictes familiars, etc...

Tots sabem que el tema de la mort s'ha fet complex. Antigament, estava clar que la mort sobrevenia per un accident, malaltia o vellesa. Tothom tenia clar que, en determinades circumstàncies, ja no es podia fer res més que esperar un miracle o acceptar la mort. L'angúnia de la mort, en circumstàncies normals, era acompanyada per l'amor dels parents propers i per les consideracions espirituals i pels sagraments de l'Església. Avui, gràcies a Déu, els recursos sanitaris permeten salvar moltes vides i, ahora, ens obliguen a discernir amb més complexitat l'acompanyament dels malalts terminals i dels moribunds. Això, tots ho sabem, no és una qüestió senzilla, perquè, en més o menys mesura, hem viscut de prop el procés de la mort d'algú i hem hagut de veure i patir l'angúnia física i

moral que sovint suposa. És possible que ens haguem trobat: davant del dilema d'ingressar hospitalàriament o no, d'acceptar o no mesures sanitàries extraordinàries o desproporcionades quan la mort és irreversible. També ens hem hagut de plantejar d'acceptar la sedació pal·liativa –el subministrament d'analgèsics que eliminen la consciència en els darrers compassos de la vida i l'abreugen inevitablement- d'un parent quan el dolor previ a la mort no es pot pal·liar amb un calmant ordinari.

Els catòlics som partidaris d'acollir, protegir i acompanyar l'etapa final de la vida

Avui, molts pensen que una bona mort és una mort sense dolor i sense consciència. Fins i tot creixen els que pensen que una bona mort és aquella en la qual hom pot decidir el moment i la manera –eutanàsia o suïcidi assistit- per evitar el sofriment greu o una suposada vida indigna –prostració, absència de coneixement de la realitat–. Les enquestes, però, diuen persistentment que la majoria de la població desitjaria morir sense patir i reconciliats, és a dir, en pau amb Déu, amb si mateixos i amb les persones amb les quals han conviscut. També és comprensible que es desitgi no patir: el mateix Senyor ho va demanar al Pare la nit de la seva passió i el magisteri modern ha reconegut la legitimitat moral de la sedació pal·liativa.

Els catòlics som contraris a l'eutanàsia i al suïcidi assistit, però també a l'obstinació terapèutica –l'aplicació dels mitjans extraordinaris i desproporcionats per a retardar com sigui el moment de la mort–. No som contraris a la sedació pal·liativa i som partidaris d'acollir, protegir i acompanyar l'etapa final de la vida.

